

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci žalobce **J. H.**, bytem K. 302, Š., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2016, č. j. KUOK 44630/2016, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 1. 2016, č. j. SMOL/016434/2016/OARMV/DPD/Kuc. Změna se týkala pouze vypuštění

odkazu na § 13 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“), ve zbylé části bylo rozhodnutí potvrzeno.

[2] Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil tím, že dne 29. 6. 2015 v 11.32 hodin v Olomouci na ulici Tovární, v úseku pozemní komunikace č. I/35 na estakádě, GPS 017°16'23.724" E, 49°35'07.110" N, ve směru jízdy na Olomouc, jako řidič motorového vozidla BMW, RZ X, nerespektoval svislou dopravní značku B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ s číselným vyjádřením nejvyšší dovolené rychlosti „70“ a v úseku její platnosti překročil o 24 km/h nejvyšší dovolenou rychlost v obci, kdy vozidlu byla silničním radarovým rychloměrem RAMER10 C naměřena rychlost 97 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 94 km/h. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a dále povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč, to vše do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného.

[3] **V žalobě** žalobce namítá, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť v něm nebylo uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih dle přílohy silničního zákona. To je dle žalobce v rozporu s § 77 zákona o přestupcích [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 69 (dostupné na www.nssoud.cz)].

[4] Dále žalobce namítá, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve spisech oporu, jelikož po celou dobu řízení tvrdil, že rychlost v předmětném úseku komunikace byla omezena dopravní značkou B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ nikoli na 70 km/h, nýbrž na 80 km/h. Na podporu svého tvrzení navrhoval provést důkaz ohledáním místa a svědeckou výpovědí svého spolujezdce, který umístěnou dopravní značku viděl. Výsledná informace vyžádaná žalovaným, zda dne 29. 6. 2015 (či přibližně ve stejném období) došlo ke stanovení přechodné (místní) úpravy provozu na určené pozemní komunikaci s umístěním dopravní značky B20a (80), je irelevantní. Žalobce navrhuje provést k důkazu fotografii, kterou pořídil bezprostředně poté, co byl projednáván přestupek (*pozn. soudu – fotografie k žalobě přiložena nebyla*).

[5] Konečně žalobce tvrdí, že během měření došlo k reflexi (nežádoucímu jevu při měření, který zkresluje jeho výsledek). K potvrzení této skutečnosti navrhoval žalobce provést k důkazu návod k obsluze, jímž by bylo prokázáno, že je z výstupu měření patrné, že k reflexi došlo. V odmítnutí provedení tohoto důkazního návrhu žalobce spatřuje porušení ustanovení o dokazování a odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89 a ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016 – 31. Žalobce dále navrhoval, aby si žalovaný ohledně vzniku reflexe vyžádal vyjádření od Českého metrologického institutu. Žalovaný se však k tomuto návrhu nijak nevyjádřil.

[6] Závěrem žalobce namítá, že řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, bylo zatíženo vadou, pro kterou soud napadené rozhodnutí zruší. Žalobce v celém řízení před správními orgány tvrdil, že vozidlo policistů mělo podhuštěné pneumatiky. Důsledkem toho bylo nesprávné měření, a to nelze použít jako důkaz proti obviněnému, neboť dle návodu k obsluze dochází ke zkreslení naměřené rychlosti, jsou-li na vozidle podhuštěné pneumatiky. K tomu žalobce poukazuje na skutečnost, že ověření, které bylo osvědčeno ověřovacím listem založeným ve spise, zaniklo. Žalobce připomíná, že řízení trestního charakteru je ovládáno zásadou materiální pravdy, kdy vina osoby obviněné musí být prokázána bez zbytečných pochybností a odvolává se na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47. Žalobce zastává názor, že správní orgán I. stupně neoprávněně označil jeho tvrzení za účelová jen s odkazem na to, že je žalobce uplatnil až po provedení svědecké výpovědi. Je totiž výsostným právem obviněného (*favor defensionis*) vyjádřit se kdykoliv v průběhu řízení před vydáním rozhodnutí a využití tohoto jeho práva mu nemůže být kladeno za vinu.

[7] Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvádí, že žalobní námitky jsou nedůvodné a navrhuje zamítnutí žaloby. K bodovému postihu uvádí, že se v daném případě nejedná o sankci ve smyslu § 11 zákona o přestupcích a § 125c odst. 5 - 7 zákona o silničním provozu, ale jak uvedl zmiňovaný rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 69, jedná se o trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny. Co se týče návrhu na místní šetření, tak byl učiněn za účelem zjištění, jaké dopravní značení se v úseku měření nachází. Osazení dopravního značení v době měření bylo žalovaným prokázáno. Správní orgán I. stupně se k návrhu na provedení místního šetření vyjádřil (zamítl jej) a žalovaný nevidí důvod, proč by se měl opětovně k zamítnutí vyjadřovat, když se s tímto závěrem ztotožnil. Jak žalobce zajisté ví, řízení před správním orgánem I. stupně a správním orgánem odvolacím tvoří jeden celek. Žalovanému není zřejmé, jakou metodou by chtěl žalobce zpochybnit měření čtením návodu k obsluze, případně tímto návodem prokázat, že policie měla na služebním vozidle podhuštěné pneumatiky. Žalobce i jeho právní zástupce si musí být vědomi, že zpětně takovéto skutečnosti nelze objektivně ani potvrdit, ani vyloučit. K námitce, ve které žalobce hovoří o tom, že skutkový stav, jež vzal žalovaný za základ, nemá oporu ve spise, je zřejmé, že se žalobce se spisovým materiálem řádně neseznámil.

[8] Závěrem žalovaný poukazuje na skutečnost, že je mu známo i z jiných obdobných případů, že obdobná argumentace je hojně využívána obecnými zmocněnci a následně právními zástupci (např. věci vedené u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci pod sp. zn. 72 A 15/2016, 60 A 18/2016). Z tohoto důvodu považuje žalovaný tuto procesní strategii za účelovou, se snahou zpochybnit výstupy z měřicích zařízení. K rozsahu dokazování přestupkového jednání, které je předmětem tohoto řízení se již vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 – 37.

[9] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění

pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 4. 5. 2016.

[10] Ve vztahu k souzené věci **ze správního spisu** soud zjistil z oznámení přestupku ze dne 30. 6. 2015, záznamu z rychloměru ze dne 29. 6. 2015 a z úředního záznamu ze dne 29. 6. 2015 spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v odstavci 2 tohoto rozsudku. Podle záznamu z rychloměru i citovaných úředních záznamů byla nejvyšší dovolená rychlost v místě spáchání přestupku stanovena na 70 km/h.

[11] Z ověřovacího listu ze dne 27. 4. 2015 soud zjistil, že silniční radarový rychloměr RAMER10 C byl ověřen a platnost ověření byla stanovena do 26. 4. 2015.

[12] Záznam z rychloměru, úřední záznamy, oznámení přestupku a ověřovací list byly čteny jako důkazy při ústním jednání dne 3. 11. 2015, a to za přítomnosti zmocněnkyně žalobce.

[13] Při ústním jednání vypověděl svědek – policista T. V., že měření rychlosti proběhlo podle návodu k obsluze, rychloměr byl řádně zkalibrován. Rychloměr pracuje na principu vyslání paprsku. K dotazu zmocněnkyně, jaké pneumatiky mělo policejní vozidlo, svědek odpověděl, že letní.

[14] Svědek – policista T. N. vypověděl k dotazům zmocněnkyně, že k obsluze rychloměru je proškolen, že měření rychlosti probíhalo podle návodu k obsluze, který svědek četl. Měření probíhalo tak, že policisté provedli nastavení kamery, přiblížení, zaostření apod. Nastavení rychloměru se provádí otočením kolečka objektivu. Měřidlo je kalibrované, takže nemůže dojít k odchylkám. Policejní vozidlo mělo letní pneumatiky a na tyto pneumatiky byl rychloměr kalibrován.

[15] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[16] K zániku odpovědnosti za přestupek dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán dne 29. 6. 2015 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 6. 5. 2016.

[17] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[18] Námitku nepřezkoumatelnosti neshledal soud opodstatněnou. S návrhy žalobce na další dokazování se správní orgán I. stupně vypořádal (na straně 5 rozhodnutí – návod k obsluze a obecně k dalším návrhům na dokazování uvedl, že o zjištěném skutkovém stavu, který podrobně popsal včetně způsobu jeho zjištění, by bylo provádění dalších důkazů v rozporu se zásadou hospodárnosti). Žalovaný se vypořádal na straně 5 napadeného rozhodnutí s opětovným návrhem na výslech

svědka s tím, že by byla „irelevantní“, neboť skutkový stav byl již prokázán zejména vyjádřením příslušného odboru žalovaného ze dne 15. 4. 2016. Tato listina potvrdila místní znalost správních orgánů obou stupňů.

[19] Soud při dalším přezkumu, provedeném z úřední povinnosti, neshledal, že by rozhodnutí trpělo nepřezkoumatelností. Naopak, rozhodnutí žalovaného je vhodně uspořádané, obsahově úplné; je zcela srozumitelné a obsahuje všechny potřebné důvody. Rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 2 Afs 132/2009 – 275, a ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011 – 105) a v souhrnu je zákonné a splňuje všechny požadavky kladené § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

[20] Námitka, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné pro absenci bodového postihu ve výroku, je nedůvodná.

[21] Ve výroku přezkoumávaných rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně skutečně není uveden bodový postih. Podle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí mj. obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce.

[22] V projednávaném případě bylo předmětem přezkumu rozhodnutí o přestupku, nikoli bodové hodnocení žalobce. Žádným právním předpisem není stanoveno, že by v rozhodnutí o přestupku měl být uveden údaj o bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto hlediska napadené rozhodnutí v testu zákonnosti obstálo.

[23] Nad rámec rozhodnutí soud konstatuje, že by bylo výrazem dobré správy, kdyby řidiči byli informováni o bodovém postihu jakoukoli (přezkoumatelnou) formou, avšak zákonodárce takovou povinnost neuložil ani policistům při zjištění přestupku či projednání věci v blokovém řízení, ani tuto povinnost zákonodárce neuložil správním orgánům v řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí o přestupku. Neexistuje ani taková informační povinnost následující ukončené řízení o přestupku. Je tak možné, že se řidiči o odečtech bodů ve svém hodnocení do vyčerpání stanoveného počtu bodů prakticky vůbec nedozví. Ani z žalobcem citované judikatury nelze dovodit povinnost správních orgánů sdělit žalobci při projednávání a rozhodnutí o přestupku stav jeho bodového hodnocení.

[24] Zákonná povinnost informovat řidiče o bodovém postihu tak zůstává pouze v rukách zákonodárce a nyní existuje pouze představa, jak by mohlo právo v lepší podobě vypadat (*de lege ferenda*).

[25] Neopodstatněná je námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že v místě spáchání přestupku byla povolena nejvyšší rychlost 80 km/h. Ve správním řízení bylo prokázáno při ústním projednání přestupku za účasti zmocněnkyně žalobce čtením úředních záznamů, záznamu z rychloměru a oznámeními přestupku a dále svědeckými výpověďmi zasahujících

policistů, že v daném místě byla dovolena nejvyšší rychlost 70 km/h. Rychlost vozidla žalobce byla změřena, když předjel policejní vozidlo. Podle záznamu z rychloměru jelo policejní vozidlo rychlostí 68 km/h a v místě byla stanovena nejvyšší rychlost na 70 km/h.

[26] Žalovaný k odvolací námitce žalobce vyžádal od odboru dopravy a silničního hospodářství žalovaného dne 14. 4. 2016 informaci, jaká byla v daném místě nejvyšší dovolená rychlost dne 29. 6. 2015. Dne 15. 4. 2016 dožádaný odbor žalovaného sdělil, že v daném dni nebylo ve smyslu § 77 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu umístěno v místě spáchání přestupku svislé dopravní značení B20a /80/ jakožto přechodná místní úprava provozu. Žalobce byl dne 15. 4. 2016 vyzván k seznámení s podklady rozhodnutí, avšak tohoto svého práva nevyužil.

[27] Žalobce své tvrzení o dovolené rychlosti do 80 km/h pouze tvrdil a nijak neprokázal, ani neprokazoval. V žalobě sice žalobce uvedl, že k důkazu tohoto svého tvrzení přikládá fotografii z místa pořízenou bezprostředně po projednání přestupku, avšak žádná fotografie k žalobě přiložena nebyla, ani nebyla předložena žalobcem do doby konání jednání dne 25. 9. 2017, ani doručena během celého soudního řízení správního.

[28] Stejně tak žalobce neuvedl jméno a adresu spolujezdce, který měl jako svědek osvědčit, že v daném místě byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost na 80 km/h. Vzhledem k prokázání nejvyšší dovolené rychlosti ve správním řízení považoval soud dokazování fotografií a výsledkem spolujezdce žalobce jako nadbytečný.

[29] Během přezkoumávání napadeného rozhodnutí nevznikla žádná pochybnost, proč by tvrzení policistů v oznámeních a úředních záznamech měla být nepravdivá. Důvěryhodnost těchto tvrzení posiluje skutečnost prokázaná záznamem z rychloměru, že rychlost jízdy policejního vozidla byla 68 km/h. Soud proto dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že v době spáchání přestupku nejvyšší dovolená rychlost v předmětném místě byla 70 km/h.

[30] Lichá je námitka nesprávného měření z důvodu reflexe.

[31] K měření rychlosti se vyjádřily soudy opakovaně. Měřidla jsou nastavena tak, aby měření proběhlo v souladu se skutečným stavem. Pokud nastane technický problém nebo je zde překážka, měření vůbec neproběhne. Navíc jsou měřidla pravidelně ověřována tak, aby výše uvedený předpoklad platil. Např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2016, č. j. 3 As 82/2012 – 27, se podává, že „pokud by z několika měření v průběhu 0,333 s některé statisticky vybočovalo nebo by se laserový paprsek odrazil (...od sloupu...), objevila by se na přístroji chybová zpráva a měření by vůbec neproběhlo“. „V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Z doplnění vyjádření ze dne 14. 2. 2011 tedy vyplývá, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje

by se objevila zpráva o chybě měření.“ Není důvod, aby uvedené odborné vyjádření a závěry nebyly použitelné obecně i pro danou věc. V souzené věci byl podle ověřovacího listu ze dne 27. 4. 2015 rychloměr ověřen.

[32] Podstatné v posuzovaném případě je, že žalobce nevznáší žádnou důvodnou pochybnost, proč by měla být rychlost změřena nesprávně. Tato důvodná pochybnost nebyla namítnuta ani při zjištění přestupku a zastavení vozidla žalobce (žalobce oznámení nepodepsal, ani se do něj nevyjádřil). Z fotografie z rychloměru je zjevné, že mezi rychloměrem a vozidlem žalobcem není žádná překážka. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Nadto soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon, pořízený automaticky a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod.).

[33] Již správní orgán I. stupně v rozhodnutí o přestupku uvedl, že ze svědeckých výpovědí a ověřovacího listu bylo prokázáno, že obsluha a nastavení radaru byly provedeny proškolenou osobou a podle návodu k obsluze.

[34] Navíc policisté měli vozidlo na dohled, a protože jeli rychlostí 68 km/h, jak vyplynulo ze záznamu z rychloměru, i pouhým okem viděli, že vozidlo žalobce překračuje nejvyšší dovolenou rychlost 70 km/h. Rychloměr tuto rychlost změřil jako rychlost 97 km/h, po odečtení odchylky 94 km/h. Žalobce tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 39 %, resp. po odečtení odchylky o 34 %. Nejde tak o marginální překročení nejvyšší dovolené rychlosti, ale o překročení více než o třetinu hodnoty nejvyšší dovolené rychlosti.

[35] Nedůvodná je rovněž námitka nesprávného měření z důvodu podhuštěných pneumatik měřicího vozidla Policie ČR. Podhuštění pneumatik a současně dopad do správnosti měření nebyly v řízení prokázány.

[36] Svědeckými výpověďmi policistů bylo naopak prokázáno, že pneumatiky byly letní, o technický stav vozidla se starají krajské dílny policie (srov. výpověď pprap. T. V.). Rychloměr byl kalibrován na vozidlo s těmito letními pneumatikami (srov. výpověď pprap. T. N.).

[37] Dále je soudu známo z jeho činnosti (rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013), že rychloměry jsou nastaveny tak, aby měření bylo technicky možné a správné. Za situace, kdy žalobce předjel policejní vozidlo se svědky a toto vozidlo jelo dle záznamu z rychloměru rychlostí 68 km/h, je nepravděpodobné,

že žalobce nejvyšší dovolenou rychlost dodržel. Je rovněž velmi pravděpodobné, že policisté při kontrole rychlosti vozidel v okamžiku měření sami dodrželi nejvyšší dovolenou rychlost a že měření provedené rychloměrem odpovídá skutečnosti. Proti tomu žalobce sám žádný věrohodný důkaz nepředložil a jeho tvrzení o podhuštěných pneumatikách a vlivu na správnost měření se tak jeví jako účelová, a to tím spíše, že byla vznesena až později ve správním řízení.

[38] Ohledně námitky k tvrzení správního orgánu I. stupně v rozhodnutí o přestupku, že je mu známo, že před měřením rychlosti obvykle policisté provádějí kontrolu dopravního značení, se soud ztotožňuje se žalobcem v tom, že správní orgány nemohou odkazovat na skutečnosti známé jim z úřední činnosti, aniž by odkázaly na konkrétní případy (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 – 129 nebo č. j. 1 As 33/2011 – 58 a jeho závěr, že „správní orgán nemusí uvádět zdroj, z něhož se dozvěděl o existenci obecně známé skutečnosti. Naproti tomu musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známy tzv. úřední skutečnosti“). Proto lze mít za prokázanou nejvyšší dovolenou rychlost pouze z výpovědi policistů, úředních záznamů, fotografií anebo z vyjádření příslušného odboru orgánu veřejné správy. Což ostatně učinil správně žalovaný dotazem a odpovědí citovanými výše.

[39] Soud nesouhlasí s žalobcem v tom, že platnost ověření rychloměru zanikla z důvodu, že došlo k úpravě či změně měřidla tím, že byly podhuštěny pneumatiky. Podhuštění nebylo prokázáno a navíc pneumatiky nejsou součástí rychloměru.

[40] K námitce, že žalobce mohl podhuštění pneumatik namítnout kdykoli v řízení, soud souhlasí s žalobcem v tom, že jakoukoli námitku může uplatnit v jakékoli fázi řízení či přezkumu. V tom případě může být ovšem snížena důvěryhodnost takového tvrzení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115). Uvedenou námitku nepochybně žalobce mohl uplatnit již v řízení před správním orgánem I. stupně, přičemž je ale „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60).

[41] Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že výslech spolujezdce by byl nadbytečný, protože skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Soud se rovněž ztotožnil s názorem žalovaného, že potvrzení o nejvyšší dovolené rychlosti a absenci přechodné místní úpravy v podobě povolení rychlosti 80 km/h potvrdilo místní znalost správních orgánů. Soud přitom poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 As 88/2016 – 39, podle kterého *krajský soud uvádí, na základě čeho dospěl k takovému závěru, neboť uvedl, že je mu dané místo dobře známo na základě znalostí místních poměrů. Krajský soud má své sídlo v Hradci Králové, je proto zřejmé, že mu zjevně může být známo, jaké dominanty se na ulici*

Pražské v městě, v němž sídlí, nacházejí, a to ve stejném rozsahu jako např. obyvatelům tohoto města. Z uvedeného pohledu se proto jedná o obecně známou skutečnost, kterou je třeba rozumět takovou skutečnost, která je známa širšímu okruhu osob. Tvrdí-li pak stěžovatel, že on sám nedisponuje danou místní znalostí, jde o tvrzení nevěrohodné a zjevně účelové již s ohledem na skutečnost, že jako adresu svého bydliště uvádí Hradec Králové (viz záhlaví tohoto rozsudku).

[42] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[43] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše dle § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 25. září 2017

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Š. H.